

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

La Conferència de La Haia

Snowden, el ministre de finances que els treballistes han enviat a discutir amb els burgesos internacionals, ha romput aquella tranquil·litat que fins ara presidia les reunions dels delegats de la banca i de la gran indústria. Per la seva boca, Anglaterra s'oposa a l'acceptació del pla Young: primer perquè no accepta el percentatge que li assenyalen en el deute alemany; segon: perquè el règim de pagaments en mercaderies perjudica el seu país; tercer: perquè creu excessius els poders que el pla concedeix a la futura Banca Internacional que s'ha de crear; i quart: perquè Anglaterra es troba injustament exclosa dels pagaments segurs i incondicionals d'Alemanya.

Chéron, el gran magnat capitalista, en nom de la tercera República, s'esforça a rebatre els arguments de Snowden, i el maliciós belga Jaspars sap fer oportunament retret a l'anglès que l'any 1924 el Partit treballista acceptà en bloc el pla Dawes i ara repudia el Young, molt més favorable.

Snowden no s'ha ajupit ni a la rèplica de Chéron ni al front únic constituït contra ell. "No provéssiu pas — ha dit —, d'eludir el què us demano. Tinc al meu costat tota Anglaterra i, si gosés ratificar el pla Young, els Comuns s'hi negarien".

L'arranjament vindrà, segons sembla, adoptant la fórmula britànica que preconitza la constitució d'un sub-comitè d'experts que examini i sotmeti a la Comissió de finances de la Conferència un reporti modificant la repartició dels percentatges del pla Young.

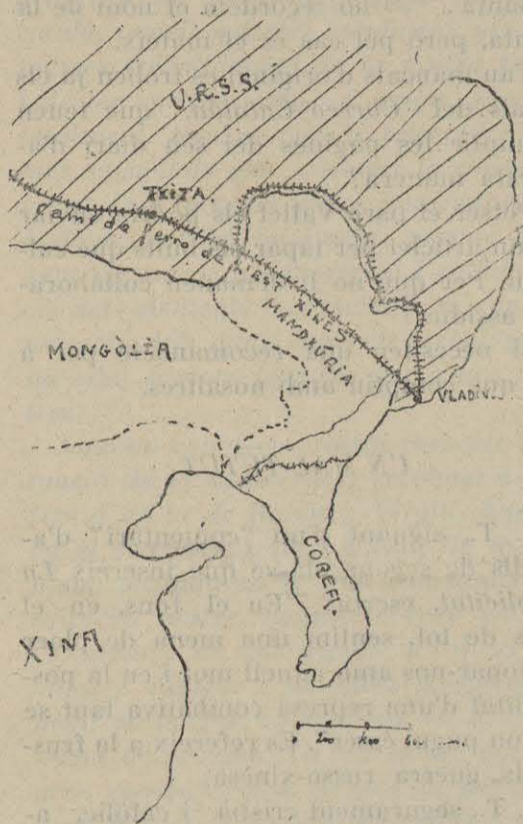
Els yanquis es vengen a Nova York fent una pressió fortíssima contra la lliura esterlina. La taxa del descompte ha passat del 5'50 al 6 per 100. Com que a Londres és del 5 per 100, pot ésser que l'or anglès emprengui el camí d'Amèrica i la lliura tremoli.

Mac-Donald ha ratificat la seva confiança a Snowden i diu que els treballadors anglesos no han de suportar les càrregues feixugues que vol imposar-los l'esperit imperialista del Govern de París.

Hom veu com el socialisme més elemental pertorba moltes digestions així que obre la boca.

Una versió aproximada del conflicte xino-rus

per JAUME MIRAVITLLES

La guerra ha gairebé esclatat entre aquests dos països que, ahir encara, eren units per un mateix ideal de renovació.

La premsa mundial, informada per les agències angleses i poloneses, ha tergiversat de tal manera els fets que no hi havia manera de reconèixer, en l'entrellat de notícies tendencioses, la veritable causa del conflicte.

L'aventura haurà estat una mena d'avant-gòut del què serà el dia que les potències occidentals decideixin una guerra contra Rússia.

Ningú, a França, no ha pogut llegir en un diari d'informació una versió imparcial de l'esdeveniment. La mateixa Humanité, indignada, amb justa raó, de la campanya hostil a Rússia, ha cuidat, més que de posar les coses al seu lloc, de confondre amb diatribes i insults els elements provocadors de la premsa internacional.

Ara que els ànims ja són més apaivagats i que hom pot veure les coses amb una certa perspectiva, intentaré resumir d'una manera sucinta la veritable causa del conflicte.

Només cal donar una ràpida ullada al

mapa adjunt per donar-se compte que la Mongòlia entra violentament dins la Sibèria i que gairebé isola la província de Vladivostok — el més important port rus del pacífic.

Abans de la construcció del ferrocarril de l'Est xinès, per anar de Txitxa a Vladivostok calia vorejar tota la frontera i recórrer una distància superior a 5.000 quilòmetres.

Fou aquesta inútil marrada que decidí el Govern imperial rus (sota la pressió del Japó i de gairebé totes les nacions europees interessades) a la construcció d'una línia directa Txitxa-Vladivostok, passant per territori xinès. El lector pot fer-se càrrec ell mateix de la importància que la reducció del trajecte té per Rússia. Vladivostok, gran centre d'importació i exportació, es troba per aquest fet més de 2.000 quilòmetres més a prop de Moscou, Leningrad i altres centres industrials russos.

El govern xinès es desinteressà totalment d'aquesta construcció per tal com el ferrocarril no té, en efecte, cap importància vital per a ell.

La construcció fou decidida el mes d'agost de 1896 i fou una Societat russa que se n'encarregà.

El govern xinès hi contribuï a títol de garantia, amb 5.000.000 de francs.

L'administració del ferrocarril, segons el tractat establert aleshores, fou assegurada per un comitè mixte compost de 6 membres russos i 6 membres xinesos. La presidència de la comissió fou reservada a la Xina, i la vice-presidència a Rússia.

El ferrocarril i totes les dependències

(segueix a la pàg. 6)

LA VOZ DE SU AMO